

tarveligere Levemaade. Det har længe været sagt, at Danmark vel var et lille, men at det tillige var et rigt Land, og dette er vistnok ogsaa tilbeels sandt, men jeg troer ikke, at Følgen af denne Sandhed bør blive den, at vi leve over Evne og henfalde til et overbædig Liv. Dette er imidlertid Noget, som, troer jeg, i de senere Aar mere og mere er blevet Tilfældet i de høiere Classer, og det har ikke været uden Indflydelse paa Almuen. Jeg skal villigt indrømme, at er der Nogen, der forstaaer i rette Tid at tage Neb i Seilene og at sætte Tæring efter Næring, saa er det den danske Landalmue og navnlig den jydsk, men man skal dog vel vogte sig for ved Exemppler og ved Leveviis at svække denne respectable Tendents. Naar den høitærede Krigsminister har antydet, at han til tredie Behandling muligviis vilde stille et Forslag, som skulde gaae ud paa, at de Menige og Undercorporaler, som ligge længere til Tjeneste end de først bestemte 6 Maanedes, skulde have en forhøiet Lønning, da vilde jo vistnok ved et saadant Forslag den Udgift, som vil medgaae til disse Classers Lønning, naar Lovforslaget bliver vedtaget i den Stikkelse, hvori det er kommet til os fra Folkethinget, blive en heel Deel nebfat; jeg antager, at den derved vilde blive reduceret til omtrent Halvdelen af, hvad den nu vedtagne Forhøielse vil kræve. De omtalte Personer faae jo vel allerede et Bederlag for deres længere Tjenestetid i en kortere Henstaaen i Armeens Ruller, men jeg vil indrømme, at dette Bederlag maaskee ikke kan ansees for at være fuldt tilstrækkeligt og ikke fuldkomment vil udjevne de Uligheder, som ellers vilde finde Steb mellem dem og deres Kammerater, og jeg skal altsaa forsaavidt ikke have Noget imod at stemme for det af Krigsministeren behudede Endringsforslag. Det, som vi især paa dette Punkt maae have for Øie, er jo den meget betydelige Byrde, som vi vælte over paa Statskassen ved den vedtagne Forhøielse; enhver Skilling, som tillægges de Menige mere i Lønning, bevirker jo en aarlig Udgift af 30,000 Rd., og den Byrde, som derved væltes over paa Statskassen, staaer efter min Formening ikke i noget Forhold til de Fordele, der vilde tilflyde de enkelte Me-

nige ved Tillæget. Man har ogsaa hentet et Argument for Nødvendigheden af Forhøielsen af de Meniges Lønninger deraf, at der nu vil findes Folk i Armeens Rækker, som isørigt ere stillede under høist ulige Vilkaar med Hensyn til deres Indtægter, og at man derfor burde stræbe efter at faae en større Ligelighed tilbeibragt imellem deres Stilling. Men at tilbeibringe en saadan Ligelighed er jo en fuldkommen Umulighed. Jeg skal villigt indrømme Betydningen af, at Armeens Rækker, naar det vedtagne Hærløvsforslag træder i Kraft, ikke, saaledes som tidligere, hovedsageligt vilde komme til at bestaae af den fattigere Deel af Befolkningen, men jeg haaber, at denne Hærorbning og den hele Udvikling, som er tilstede her i Landet, ikke skulle føre til nogen Ulighed i Rækkerne, selv naar den Rige og den Fattige staae ved Siden af hinanden, men at den Rige tværtimod vil have en Følelse af, at han, medens han staaer i Armeen, just paa Grund af Forholdene skal beslitte sig paa en tarveligere Levemaade end den, han ellers har nødig at følge, saa at Forhøielsen imellem ham og hans Kammerater ikke kommer til at fremtræde altfor stærkt.

At der tillægges de beredne Undercorporaler og Menige en høiere Lønning end de ikke beredne, troer jeg er Noget, der er begrundet i Billighed; de have en strengere Tjeneste, og de have, som af den høitærede Krigsminister er anført, et større Slid paa deres Klædningsstykke. Jeg kan heller ikke have noget imod, naar man vil tillægge de Menige og Undercorporalerne af Livgarden en høiere Lønning end dem af Liniebataillonerne, fordi deres Tjeneste i Virkeligheden ogsaa er strengere; de skulle underkaste sig den samme Udbannelse som alle de øvrige Menige, men de have derhos paa Grund af det Hverv, der er givet dem, en strengere Tjeneste, som man bør vederlægge dem. Hertil kommer endnu een Betragtning, og det er den, at, medens de andre Værnepligtige i Reglen kun vilde blive libet fjærne fra deres Hjemsteder, saa er derimod den Mand, der bliver udfreven til Livgarden, i det Tilfælde, at han meget ofte kan komme langt bort fra Hjemmet, og at han saaledes vanskeligt vil kunne faae Understøttelse